

DVOJÍ DECH

Miroslav Fišmeister

Miroslav Fišmeister

Dvojí dech

© *Miroslav Fišmeister, 2013*

© *Carpe diem, 2013*

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-7487-000-2

ISBN 978-80-7487-001-9 (pdf)

ISBN 978-80-7487-002-6 (epub)

ISBN 978-80-7487-003-3 (mobi)

S láskou věnováno Zuzaně, jež mne nejen zavedla v krajíně štěněcího dechu do zákoutí, která bych bez ní nenašel, ale také s neobyčejnou trpělivostí a s jedinečným osvícením zodpovídala mé otázky o zvířatech

a Petru Hruškovi, jehož pohled změnil houby v stádečko tesseraktů; a Miloslavu Topinkovi, díky němuž jsem se mezi ruměnicemi pod stromem potkal s Malevičem

a – *last but not least* – mamince, jejíž deminutiva sázejí ta nejkrásnější řešeta Stokorcového lesa.

PRVNÍ ČÁST

*

Nám oběma žužlávají nos štěňata.
Zuzana jejich dechu říká „kofeinový dech“,
protože jí jejich ústa
voní jako čerstvě umletá káva;
já, který kávu nepiju,
jsem mu říkal „mléčný dech“
– a pak jsem si po letech,
po mnoha mnoha letech,
jí inspirován, šel do samoobsluhy čichnout
k tomu velikému samoobslužnému mlýnku:
měla pravdu. Bylo to léto dvojího dechu,
dlouhé léto, až do druhého října.
A občas jsem – jaké požehnání –
slyšel i „kavárenský smích“.

LOŇSKÝ LES

Les.

A nová ulice.

A mezi nimi zvláštní nic.

Ve sloní pasti trojice střepů,
obrovských jako odstěhovavší se pavouk.

A u zahrádek –

mám v tašce porcelán –

myješ mne vodou nepřítomných slunečnic.

TOTOŽNÉ MÍSTO LETOS.
LETNÍ TÓN ŠTĚSTÍ

Jak stříbrná harfa nebem spěje
z nebe se dívá na nebe
A dívka prázdnoruký záhon pleje
a vzpomene si přitom na tebe...

CESTOU TAMTÉŽ

Cestou od psychiatra

Divů plné oči tenisové sítě

Slunce praží

A já z plných plic zpívám:

„*Absolutely pouring down with rain...*“

A všechno dává smysl

*

Údolí strážců slunečních vlasů
a tvoje bílá košile.
Když procházíš pod slunečnicemi,
sklánějí hlavy
k slunci tvé bytosti.

*

Miluje svoje tiché štěstí
a bílé slunce: slunce jako šálek.
Já stále myslím na kamínky
– neochutnané, maličké a bílé,
pod které ukrylas svůj bílý nedopalek.